

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Τοῦ Κέρμητος ΓΕΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Γιατί δὲν ἀποφυλάσσεται ὁ Κολοκοτρώνης. Ἡ φιλονεικίαι τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ ταξίδι μου γιὰ τὴν Ὑδρα. Ἡ ἀτελείωτες νησιές τῶν συγγενῶν Ἑλλήνων. Στὶς Σπέτσες. Ἡ ἐπίσκεψις μου στὸν Γραμματέως τῆς Γερουσίας τοῦ νησιῦ. Τὰ ὑπέροχα λόγια του. Στὸ σπῆτι τῆς Μπουμπουλίνας. Τὰ ἀθάνατα λόγια της, κ.τ.λ.

ΙΑ'.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἔξωρ καλὰ ὅτι οἱ Πελοποννησίοι θὰ ἔξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἀπὸλυ θεατὰ τοῦ πολέμου, ἐφόσον δὲν ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ ὁ Κολοκοτρώνης. Ἐγκαταλειμμένη λοιπὸν ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ μὴν ἔχοντας διαθέσιμο στρατὸ, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνει παρὰ νὰ ἐμπιστευθῆ ἑαυτὰ μιά φορὰ τὰ πάντα σ' ἐκεῖνον ποὺ καὶ ἄλλοτε ἔσωσε τὴ χώρα. Τὸ κατὸ θεὸς εἶπε πὺς δὲν συμφωνοῦν ὅλοι σ' αὐτό, γιατί δύο μελῆ τῆς Κυβερνήσεως ἐγχορῶνεν τὸ μέτρο καὶ ἄλλα δύο τὸ ἀπορρίπτουν.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα μελετήσαν πολὺ περισσότερο τὴν τελευταίαν. Ὁ Κοιλῆτις ἀντιτάσσεται μὲ πείσμα στὴν ἀποφυλάξις τοῦ Κολοκοτρώνη. Ὁ Κοιντορωϊότης ἔξ ἄλλου θέλει ν' ἀποζήσει τὸν Κοιλῆτη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησις, γιατί πιστεύει πὺς αὐτὸς ἔπαισε μὲ τίς ραδιοφῶνες του τὰ σώματα τῶν Ρομιελιωτῶν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ στρατόπεδο τοῦ Κρεμμυδιῦ.

Ἀπ' τὸ θάλασσομα αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ κανεὶς ἕνα σωστὸ συμπέρασμα.

Ἀπομαρτῶω λοιπὸν νὰ πάω νὰ δοῦ τὸν ἴδιον Κολοκοτρώνη στὸ νομιστήρι τῆς Ὑδρας ποὺ κρατεῖται καὶ μπαίνει σ' ἕνα πλοῖο.

Στὰ θαλάσσινα μέρη, γὰ νὰ ἐπιχοινωνοῦ τὸ ἕνα νησί μὲ τὸ ἄλλο, χορηγιοποῦν στὴν Ἑλλάδα ἕνα εἶδος ἰστικοφόρον πλοίων ποὺ τὰ ὀνομαζοῦν ἐκατάκια. Ἀπ' ὅλους τοὺς Ἑλληνας οἱ ἐμπειροτέροι κυβερνήτες τέτοιον πλοῖον εἶνε κατὰ γενεὴν ὀμιλοῦν οἱ Κρεμμυδιῶτες.

Ἡ θάλασσα ὅταν ἔξαινήσασθε ἦταν ταραχμένη, ἀλλὰ τὸ ἀγέρι μᾶς ἐπή-

γαυε πρῆμα καὶ τὸ καῖμα μᾶς ἐγχορῶσε ἀλαφρὰ πάνω στὰ νερά, ἐνὸ οἱ αὐτὲς ἐγαλλαν πατριωτικὰ τραγοῦδια. Σὲ λίγο τοὺς εἶδα νὰ γεμιατοῦν μ' ἑλλῆς καὶ με σκόρδα, γιατί ἡ ἡμέρα αὐτὴ συμπερολαμβάνεται μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν νησιῶν ἡμερῶν, ποὺ ἀφελῶν νὰ τηροῦν οἱ Ἕλληνας.

Ἡ θρησκεία τοὺς ἐπιβάλλει στοὺς Ἕλληνας νὰ νηστεύουν μέσα σ' ἕνα χρόνον διακόσιες τριάντα ἔξη ἢ ὅχι ἡμέρες, δηλαδὴ τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐτους. Καὶ γὰ μὲν τίς ἀνώτερες κοινωνίες τάξεις δὲν μποροῦ νὰ εἰπὸ τίποτε, ἀλλὰ γὰ τὸ λαὸ μποροῦ νὰ βεβαιώσω ὅτι τηροῦ μὲ κατὰ ἀσθητικὴ τῆς νηστείας. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἀναγκάσθηκα νὰ ὑποβληθῶ γι' ἑγὼ ὁ ἴδιος σ' αὐτὴ τὴν ἀσκητικότητα καὶ νὰ στερεθῶ γι' ἀρκετὸ διάστημα τὸ περιῆμο ἀρροῦντα τοῦ τοῦ.

Ἐγὼτερ' ἀπὸ τέσσερες ὄρες, φτάσαμε στὶς Σπέτσες, ὅπου ἀποβίβάσθηκα ἀμέσως καὶ με ὀδήγησαν στὸ γραμματεῖα τῆς Γερουσίας τῶν Σπετσῶν.

Ὁ γραμματεὺς αὐτὸς εἶνε ἕνας κληρικός ἀπὸ τὰς Ἴονιους νήσους μὲ μεγαλοπρεπεῖς παρουσιαστικὸ καὶ με μαζοῦν ἄσκη γενειάδα.

Τὸν ρώθησα γιατί οἱ Σπεισιῶτες, ποὺ δὲν ἀριθμοῦσαν πληθυσμὸν παρὰ μόνον δέκα χιλιάδων ψυχῶν, δὲν φοβόταν νηστος πάθουν ἀπ' τοὺς Τούρκους τὰ ἴδια μὲ τοὺς Ψαριανοὺς. Αὐτὸς ὁμοῦς μου ἐξήγησε ὅτι οἱ ἔχθοι ποτὲ καὶ ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ πατήσουν τὸ πόδι τοῦν στὶς Σπέτσες.

Ἡ ἀπάντησί του αὐτὴ δὲν με καθυπόσχασε καθόλου, ἀλλὰ γὰ νὰ μὴν ἀποθαρρῶν τοὺς φιλόξενους ἐκεῖνοὺς ἀνθρώπους φάνηκα ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐξήγησί. Ἀρκέσθηκα μόνον νὰ τοὺς πῶ ὅτι τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον μέσο ἀμύνης ἦταν πλήρης ὁμοφῶν καὶ ἐνότης εὐεργεσίας.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἱερεὺς μου ἔδωκε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησις παίρνοντας ἄφορ παλαιὸ ποιντοφῆρος :

— Δὲν πρέπει νὰ παραξενεῖσθε γιὰ τίς ἐσωτερικὲς διαφρέσεις ποὺ παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, γιατί αὐτὲς εἶνε ἀναπόφευκτες σ' ἕνα χρόνος ἀρτιγενεῖς. Κατὰ τὴν διαρκείαν ὀμοιοσθητικὸτε ἐπαναστάσεως ὁ λαὸς διατελεῖ σ' ἕνα εἶδος παροξυσμοῦ καὶ δὲν ἀνακτὰ τὸ λογικὸ του παρὰ μετὰ τὴν πάροδο τῆς ταραχῆς. Μὴ ληρονομῆτε ἄλλοστε ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ Ρομιαικοῦ χρόνου ἔγινε με μὲ ἀδελφοκοιλία, ἐνὸ ὡς σημερα στὴν Ἑλλάδα δὲν διατηροῦνται παροῖμο μισαδὸ ἐγγλημα...

Ἐνὸ ὁ σεβάσιμος γραμματεὺς ἐδικαιολογοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τίς ἐσωτερικὲς διαμῆξεις τῆς χώρας του, ἐνὸ ἔλα ἔξαγορῆσι μεταξὺ τῶν ἀροπῶν τέσσερες ἀνδρῆς φησιγονομῆς, ὄρωαξ κ' εὐγενεῖς. Ἀμέσως ἔβαλα στὸ νοῦ μου πὺς θῆσαν ἀδελφοί τῆς περιφημῆς Μπουμπουλίνας, γιατί παρουσιάζουν ἀρκετὲς ὀμοιότητες μ' ἕνα στενὸ συγγενῆ της, με τὸν ὅποιον ἐσυνταξείδεναι στὴν Πελοπόννησο.

Μόλις λοιπὸν ὁ γραμματεὺς τελείωσε τὸν ἀτολογοῖμό του, τοὺς χαμέθησα βάζοντας τὸ χέρι μου στὴν καρδιά, κατὰ τὴν συνήθεια τοῦ τοῦτο. Αὐτοὶ μου ἀνταπέδωσαν μ' εὐχαριστήσι τὸ χαμετησιμό. Ἀφοῦ γχοριστήκαμε, τοὺς ρώθησα ἄν εἶνε προχωρητικὸς ἀδελφοί τῆς περιφημῆς Μπουμπουλίνας. Μοῦ ἀπάντησαν πὺς πράγματι, εἶνε ἀδελφοί τῆς καὶ μ' ἐκάλεσαν σπιτι τους, γὰ νὰ γνωρισθῶ τὴν ἡρωικὴ αὐτὴ Ἑλληνίδα. Τοὺς ἀκόλουθησα εὐχαριστοῦ.

Μόλις φτάσαμε βῆκε στὸ νεοκλασικὸν καὶ μᾶς ὑποδεχτή ἡ ἴδια ἡ Μπουμπουλίνα. Δὲν χορταίνα νὰ τὴν κυττάσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνάντησί μου με τὸν Κολοκοτρώνη, κλπ.

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (Σπανία παλαιὰ λιθογραφία)

ὁ Ἀσπρομαχινης δὲν ἔξωρε περισσότερα ἀπὸ αὐτοὺς. Μολταταῖα ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις τοὺς ἐμβροῦς καὶ στεροεπίστος :

— Σχοτεινὸν ἔγγλημα!... Μιστήριον!...

Τὴν ἐπομένη ὁ Ἀσπρομαχινης ἔκαμε τὴν ἔξῃ ἀναφορὰ στὴ διοικήσι :

«Σχοτεινὸν ἔγγλημα ἔλαβε χορον σήμερον τὴν προίαν εἰς τὴν θείαν βαθεῖα χαράδρα» τοῦ Δήμου Ὀδφονεας, ἠρῆθη πληγομένους διὰ μαχαίρας ὁ διδάσκαλος τοῦ γειτονικοῦ χορειῦ Βιτουλίστα, κὶ ἰνὸ ἰγὼ τὸν ἰσοποῦσα πῆρι τοῦ δουλοφρόνου, μελιχίους, ἰκείνους μου ἔλερι πὺς ψόφρησε λείε τῆς πείνας, κλπ.

Ἐδπειθεάτος

Ἀσπρομαχινης, ἐνομοαρχης».

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ διοικήσις ἔστειλε ἕνα ἔγγαφο στὸν ἐνομοαρχὴ καὶ τὸν παροτρῶσε ἀσθηρῶς, γιὰ τὴν ἐν γένει ἀνεπάρεκά του, ἐτ ο ὅ ς δι α λ ε ὑ κ α ν σ ι ν τ ο ὗ ὅ ς γ κ λ ῆ μ α τ ο ς ς! καὶ σὺλληψεν τοῦ δολοφῶνου.

— Νὰ τοῦ δι α λ ε υ κ ἄ ν ο υ τοῦ ἔγγλημα!... διεμαρτῶετο στοὺς χορωκὸς ὁ Ἀσπρομαχινης! Πῶς νὰ τοῦ δι α λ ε υ κ ἄ ν ο υ! Μπουγάδα θὰ τοῦ ἔξανα!...

Καὶ ἔπειτα ἐπρόσθετε σὴν νὰ μιλοῦσε με τὸν ἑαυτὸν του :

— Δὲν συνέλαβα, λέει, κὶ τοὺν δόστην!... Ἀμ' τί φταῖον ἰγὼ, ἀφοῦ ἐκείνος εἶπε πὺς π ο φ ρ σ ι ν ε κ τ ῆ ς π ε ἰ ν ῆ ς!...

— Μὰ δὲν ἄκουσε τίποτε ἄλλο; τὸν ρώτησε ὁ Πάφροδος τοῦ χορειοῦ. Μποροῦσε πολλὰ νὰ βῆοι ἀπὸ μὲ λέξι τοῦ θύματος.

— Μοῦ' πῶδὶ μ', κατ' ἔλερι ἑαυτὰ καὶ ἰνὰ κίττοια σ τ ε ρ ν α, ἄμ' δὲν κατὰλαβα καλὰ, γιατί οὐ μακαρίτς τ' ἔλεγε μασχημένα... Δάσκαλος μαθεῖς κὶ μίλαγι ματῆξκα!... Ἄστοιν λοιπὸν νὰ πάη κατ' ἀνεμ' οὐ ἰσῆρης!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.